

Sy-li spěwał,
Pilnje džělať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwał
Swěrnje džělať
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. P

• Sserbske njeđželske kopjeno. •

W Budyschinje, 11. novembra 1923.

Wudawa ńo kóždu šobotu w Esmlerjez knihcizšcžerni a płaczi na měřaz 34 000 000 hr.

24. njeđžela po šwj. Trojizy.

1. Tim. 1, 18. 19.

Tu pschitajnu czi poruczu, mój šyno Timothejo, po tym přěnschim profetiskim słowje wot tebe, so by ty w tym šamym dobre wojeřstwo wojował, a měł wěru a dobre šwědomnje, kotrež někotři šu wot šebje wotštoržili a šu na wěrije kóž roškamali (škodu wšali).

Mój šyno Timothejo! tať wótzowizy, šhutnje a lubošcžepólnje šlincži tuta narěč japoschtola Patwola na šwojeho lubeho wucžobnika a pomocnika, kotrehož tež šwojeho lubeho šyna we wěrije mjenuje a wo kotrymž wobšwědčži: „ja nimam žaneho, kiž by tať po mojej myšli runy był — runje jako šyn nanej je wón šo mnu šlužil ewangeliju“. Tutemu šwojemu lubemu duchownemu šynej datwa japoschtol w jemu pišanymaj listomaj — tať tež w našim tešcže — wažne wucžby ša jeho šastojnje škutkowanje a jeho šchescžanšte šhodženje wucžby, kiž tež džěńša kóždemu šlužobnikaj Šhryštufotowemu płacža. Ale jara bychmy šo molili, hdy bychmy mēnili, šo tute wucžby jenož duchownym płacža. Ně, dobre wojowarštwó wojowacž, je wšchitkim šchescžanam bjes wuwšacža porucžene. A hdyž japoschtol Timotheja na přěnsche profetiske šlowo dopomni, kotrež je šo na nim — najšlerscho pschi jeho šwojecžisnje — š šadženjom rušow tych staršchich na njeho wuprajiko (1. Tim. 4, 14) a hdyž jemu pschitajnuje, po tutym šlowje dobre wojeřstwo wojowacž, dha ma to tež wažnosč ša wšchitkich šcžěntych. Pschetož ma šnajemy šlowa a šlubjenja Bože w šwojatej šchecženy. Šchtóž wěri a šchecženy

budže, tón budže šbóžny. Ša šym cze š twójim mjenom wotkať, ty šy mój. Šdyž pať šmy jeho powołani, dha šmy tež powołani kóždy jako prawy „Timotheus“, to rěka po šerbskim: „Bohabój“ — w bohabojašnosčzi a š Božeji cžescži cžinicž, šo bychmy šbóžni byli š bojošcžu ša rženjom, bēžecž psches wobštajnu šcžerpliwosčž na to bēdženje, kotrež nam je přijóđštajene, niž wustacž we bēdženju pschecžiwó hřěčej, š krotka dobre wojowarštwó wojowacž. Šehodla

„Wojujmy dobre wojeřstwo“

1. w mozy wěry. 2. š dobrým šwědomnjom.

Šdyž je wo wojeřstwoje rěč, dhrbimy šnacž njepschecželow, pschecžiwó kotrymž mamy wojowacž. Ššwj. Patwól tu nje-mēni tať mjenowane bēdženje wo žiwjenje, wo bčže, kotrež je ša jich wjele mjes. našim ludom nětko tať cžěžle a kotrež wutrobu nam husto štyštnu a tychnu cžini a pschi kotrymž nuša, starošcž, šhudoba, šhorošcž, šrudoba jako njepschecželske mozy nam napšchecžiwó šupja. Ale na tutym bēdženju, pschi kotrymž šo wo cžafne derjeměcže jedna, nejšbu wšchitzy jenať wobdžěleni, haj někotryžkulish psches žiwjenje dže, kotryž tute bēdženje šam se šwojeho šhonjenja lědy šnaje. Ně, wo šbóžnosčž šo tudy jedna a wo wojeřstwo, kotrež mamy pschecžiwó njepschecželam našcžeje šbóžnosčže wojowacž. Škotři to šu, naž wucži biblija, mały šatechšmus a našcže šhonjenje, mjenujzy cžert, šwěť, a našcže cžěťo. Pschecžiwó tutym ššjom, se šobu šjednocženym njepschecželam našcžeje šbóžnosčže mamy dobre wojeřstwo wojowacž.

Dobre wojeřstwo móže jenož tajke bčž, kotrež niž š podležanju ale š dobčcžu wjedže. Šehodla šo njeđžiwamy, šo japoschtol pschitajni, dobre wojeřstwo wojowacž, pschitajni: „a měł

wěru". Wšehož niz se swantowynymi brědkami, niz s brónjemi wědomoscje a niz s pjenjemi a s kublami, se skutkami šmilno- seje abo teho runjecza, s zpla niz s naschej mozu móže dobyče, tróna žiwjenja, wěčna sbóžnosć so dobyče. Wšehož, te brónje nascheje wójny njejsu czělna, ale s Boha móžne. Nascha wěra je to dobyče, kotraž šwět je pschewinyla. Bjes wěry móžno njeje, Bohu so spodobacž. Do byčeriška paš je nascha wěra jenož potom, hdyž teho sapschimnje a kručje dzerži, kiž móžesche jako wódžer nascheje sbóžnosće prajicž: „Ja šym šwět pschewinyl. Tehodla budže stroschtni, wy wojowarjo Jesom Šhrysta! Muž prawy sa naš wojuje, Bóh jeho k bitwoje wabi. Hdyž ščo joh' špónacž chze, wón Jesuž Šhrystuž je. Tón budže wěsče dobyče. Ščož do njeho wěri, tón njebudže k hanibje. Wšchitzy, kiž do njeho wěrja, njebudža šhubjeni, ale směja wěčne žiwjenje. Tehodla rěka, we wěrje do nascheho Šnješa Jesom Šhrysta dobre wojeřstwo wojowacž. We wěrje na jeho šlowo šedžbujemy. Wojowarjam Šhrystušowym njeje to wažne, ščož ludžo praja, tež niz, ščož jich šamžna wola chze, ale jenicžzy, ščož jich Šnješ chze a praji. „Ščož wón wam praji, to činiče!“ Wšehož, štyšchane šlowo nascheho Šnješa dyrbi pošluschnosć wěry w naš wuškutkowacž. Wojaš tež njewě, čehodla roškafowar jeho na to abo tamne měštno staji, ale pošluschny tam steji, doniž drubi na jeho měštno stupi. „Wachujče a modlče so, taš so wy do špytowanja nješchindžecze. Ščož paš wam praju, to wam wšchitkim praju: wachujče“, taš našch Šnješ pschitaje a jeho japoschtol to wospjetuje. „Njespicze, stejče we wěrje, dzeržče so jako mužy a budže šplni!“ Japoschtol Pětr paš, kiž běsche najbolsnišcho šacžuwat, taš wěrne je Šnješowe šlowo: „Duch je hotowy, ale čželo je šlabe“, napomina taš šhutnje: „Budže štróšbi a wachujče, pschetož našch pscheczitwit, tón čert, šhodži wokoło jako ru- jazzy latw a pyta, kohož by póžryal. Temu stejče napscheczitwo twjerdže we wěrje!“ Šhodla je šlowo nascheho Šnješa na Pětra taš stroschtna sa wšchitkich wuczobnikow, kiž chzedža wady do- bri wojowarjo byč a kiž tola šwoju šlabosć čžuja a kiž šu jo husto hižom šhonili, to šlowo Jesušowe: „Šchimanje, Šchimanje, šlej satanas je waš požadaš, so by waš mošt šacž jako pschěny, ale ja šym prošyl sa tebe, so by tvoja wěra nješchěstala“. Tu- to dobroprošćenje je so wušlyšchalo. Štaš šhubo je Pětr w no- žy pschěrady tam w dworje wšchšcheho měšchnikoweho hroda pad- nyš, jako šwojeho mišchtra tróžy šapré. A tola, jako potom psches špěwanje šhapona w šwědomju šbudženy a wot Šnješoweho po- šladnjenja we wutrobje trječeny žakošnje šlatajo won džěsche, dha so hižo pošaja, so w mozy Jesušoweho dobroprošćenja jeho wěra njebě pschěstala. A to běsche jeho wumoženje a šbože. Tu- teje móžneje Božje pomozy, tuteho štajnje wušlyšchaneho dobro- prošćenja Jesušoweho šniemy tež my so trošchtowacž. Wšeho- tož našch šnješ šam wobšwědčži: „Ja prošcu paš niz jenož sa nich — ja tutchy přěnich wuczobnikow — ale tež sa tuchy, kotřiž psches jeho šlowo do mnje wěricž budža“ (Ščž. šwj. Jana 17, 20). Tehodla njeboj so, wěr jeno! Taš stejich tež ty potom šchito- wany pod ja tebe pošběhnjeneju rukow Jesušowuju, s kotrejuž njedyrbi žadym nješcheczěl tebe wutrchnyč. Tehodla tež ja- pošchtol Pawol s prawom wěru njenuje šryjazy šchit, hdyž du- chomne brónje tuchy wopišuje, kotřiž maju jako dobri wojowarjo Šhrystušowi dobre wojowaršstwo wojowacž: „Tehodla wšmicže na so žplu bróni Božu, so byšče wy, hdyž ta šla šchunda pschid- džě, móhli napscheczitwo štačž, wšchitko derje došonjecž a wobštačž. Nade wšchitko sapschimncze šchit teje wěry, s kotrymž šahažnyč móžecze wšchitke žehliwe šchipy teho šteho nješcheczela“ (Šf. 6, 13. 16.) Taš šrošymimy, so Pawol Timotheje — a kóždemu njes nami — pschitaje, dobre wojowaršstwo wojowacž a mēčž wěru a dobre šwědomnje.

2. Woboje, wěra a dobre šwědomnje, wuško hromadu šlu- schetej, taš so čži, kiž dobre šwědomnje w šebi njewobarnuja, ale niško waža a wot so wotštorčža, na wěrje šchodu wosmu, taš Pawol w šchucžzy po našchim tešče na šrudnych pschitkadach nam k warnowanju dopořajuje. A taš je japoschtol Pawol šam wěru a dobre šwědomnje hromadu džeržo dobre wojowaršstwo wojowat psched bohodom šeliskom w šesareji, jako njebojšlitwy so pscheczitwo šwojim židowškim wobškoržbam šakitašche: „Teho so paš ja psched tabu wušnaju, so ja po tym pucžu, kotryž woni šakšewaju, taš šlužu temu Bohu mojšch wótzow, so wěrju wšchitkemu, ščož pišane je w šakonju a w tuchy profetach a mam tu nadžiju k Bohu, na kotruž tež tucži šami woczajuja, so budže so štačž horjěšawanje tuchy mormych, prawych a tež njeprawych. Wo to ja so paš prošuju, so wšch mēč šwědomnje bjes poroka psched Bohom a psched ludžimi wšchudžom (Šap. škutki 24, 14—16).

Hdyž je nascha wěra prawy, niz jenož škutk šlowy a šhubaw, niz morwa šama na šebi, ale ma žiwjenje a móž, dha dyrbi naš tež šwědomlitwy čžinicž we wšchitkim našchim šhodženju. Šwě- domlitwosć, šwěrnosć w mašym a najmjenšchim se šnutškonnej nušnotu s nascheje wěry wurošče. Čžim bóle šnješa psched wo- čžomaj a we wutrobje mamy, čžim pilnišcho na Jesuža, kiž je ša- počatk a šonz nascheje wěry, pošladamy, čžim wuššche je nasche ijednocženšstwo, čžim žiwšchi je najch modlerški wobšhad s na- šchim Šnješom, čžim jažnišcho je nam w šoždej jenotliwej na- ležnosći, ščo mamy čžinicž a čžeho mamy so wostajicž, so bychmy jako prawy wuczobnižy Jesušowi namašani byli, bjes po- roka, čžerjeni wot Šhrystušoweho ducha, nucženi wot jeho lu- bosče; čžim žunišche je nasche šwědomnje, čžim bolsnišcho dla šoždeho, tež po našchim šdacžu najmjenšcheho, pschěstupjenja.

Tehodla wojumy dobre wojeřstwo pscheczitwo špytowa- njam, hižo w jich šapočatkach wojuju, hdyž hrěch jako šawjedniš psched durjemi nascheje wutrobny wotpočžuje abo jako šly šochit we wutrobje so šběha, so šamo w hodžinach nutrnosče psche- cžitwa naschej woli je žehliwymy šchipami šuchy mššlowo so na naš mēri, so potom — Bóh pošhaj nam — hrěchje jeho wolu nje- pschidamy, ale jako šoseš so bojimy, tajtu wušku ššosć čžinicž a pscheczitwo Bohu naschemu Šnješej šhřěšchicž, so potom po bjes- šwědomitym wěrjenju šwěta nječžinimy: „Dla šoždeje malicž- kosče njetrjebasch šebi šwědomnje čžinicž, to tola dale ničžo njeje!“ ale so runje potom wot Šnješa so wješč a šebi pošhacž damy, tute maš štrachne lišchki pošadnyč a hdyž tež špytowani budžemy, so ššoncžnje tola došytamy a so dobyče wobšhowamy.

„Wojumy dobre wojeřstwo“, tute napominanje nješlacž paš jenož mužam a mlodženzam. Nē, taš we wěrje do Šnješa, w lubosći k njemu, we šhodženju sa nim a w jeho šlužbje, taš tu žaneho rošdžela njeje njes wuczobnikami a wuczobnizami, njes mužemi a žonami. Hdyž Pawol Timothejej pišche: „Do- kelž wot mašosče šwjate pišmo wěsch“ dha s tym nam pošla- dacž dawwa na šwěrne woczěhnjenje, kotrež je Timotheus došak wot šwojeje macžerje a wotki, na šwěru čžiče w domje wopa- šasane wojeřstwo macžerje lubosče a macžernych modlitwow. Štaš krašne je husto čžičke wojeřstwo a rycžeršstwo, kotrež wot „šlabšcheje šchlachty“, wot žonow w džěčžazej jštwje a w šladanju šhornch s njewušlawazej ščžerpliwosčžu w Božej mozy k žohnowa- nju sa jich wjele so wopořajuje.

My pošutnemu dnjej napscheczitwo džemy, kiž naš napa- mina, psched Bohom so pruhowacž. Štaš s naschej wěru, s na- šchim dobrim šwědomnjom, našchim dobrim wojeřštwom steji. My wšchitzy budžemy wušnacž dyrbječ: „Čžeschli ty, Šnježe, hrěchi pschizpicž, ščo budže wobštačž“ Njesacžžni naš wot šwo- jeho woblicža. Wěj ščžeršjenje s naschej šlabosčžu. Pošyli na-

Ichu wěru, wučičež a čini wótre naše gwědomnje, čini naš hmanych, dobre wojerstwo wojowacz. Ty by sam w naš sapočal tón dobry skutk, duž jón tež dofonjej hač do twojeho wulteho dnja twojeje gwěrnoscje dla.

O Snježe, s twojeje khlnošču nam pokynli klabu wutrobu,
So bychmy móznje bėdzili, ho psches kmjercz t tebi čizščezeli!

Halleluja. Samjeń.

Rěrlusch se „berbstich Spěwarstich“ czo. 4.*

Hlós: Štóz Bohu Wjeřšnemu so podda atd.

Ja sym přez Khrysta krawawne rany nět založk prawy namakał; trošt druhi njeje namakany, zo bych so we nim radował. Mi tónle založk wostanje, hdyž wšitko druhe zahinje.

2. To je wšak wulka, wěčna hnada, kiž k wuslědženju nihdy njej, to smilnosć je a Boža rada, kiž poskića so hrěšnikaj a hrěšnika tež lubuje, njech přińdže abo nje-přińdže.

3. Bóh njeda nam so wěčnje zhubić; přez Khrysta pomhać wšitkim chce a smilnosć dawa w Synu lubić, Syn tehodla naš Zbóžnik je a kłapa stajnje z lubosću tak mócnje nam wo wutrobu.

4. O hlubokosć, kiž wšitke zlóšće přez Khrysta krew je póžreła! Ja postaju so do smilnosće, zo mje tu ničo njetama; ja spuščam so na Khrystusa. Ow luta smilna dobrota!

5. Na Zbóžnika cheu swěru hladać, mam k njemu swoju nadžiju; wón njeda trošta mi tu tradać, hdyž hrěch mje kusa w swědomnju. Ja widžu Božu wutrobu a bjez přestaća dobrotu.

6. Chce-li mi Bóh wšo druhe rubić, štož čelo z dušu wokřewi, a dyrby trošt tež wšitkón zhubić, — to jeničke mje spokoji, zo Bóh mój je přez Khrystusa wšak smilenje a dobrota.

7. Hdyž čelo chce a swět stysk džělać a načinić mi zrudobu, Bóh tola njebudže so hněwać, hdyž přez hnadu ja wojuju. Je duša cyle zrudžena, — mje potroštjuje dobrota.

8. Hač runje wjele brachow widžu we dobrem, kotrež činić mam, wě Bóh, zo hrěchi swěru hidžu, na skutki tež so njespuščam; to jeničke mje troštjuje: mój Knjez je polny smilnosće.

9. Njech dže po jeho hnadže nětko a po wótcowskej smilnosći, njech zrudnemu mi radži wšitko, zo tak džě Khrystus trošt je mi, a w lubosći a w žalosći so wukhowam ja w smilnosći!

10. Při tajkem založku cheu wostać, kaž dołho žiwjenje tu mam. Mi Bóh daj swoju hnadu dostać, so tutón založk wobkhowam. Tak z wjeselosću spěwam ja: O luta smilna dobrota! —

* Po formje něšto wuporjedženy a w nowem kabaće.

Džen 11. novembra.

Luther steji dženka psched nami a w nim tón muž, tajkehož bychmy dženka trjebali w zhrtwi a hewal w fraju. Wčera jeho narodniny, dženka jeho mjeniny! Ale čehodla bė Luther tutón muž, runy Pawoľej, kotryž nětke w našich njeđelstich testach, sa Saksu wuswolonych, kóždu njeđelu psched nami steji? Čohodla, dofelž Luther, kaž Pawoľ tež, stejesche s wobemaj nohomaj na sakožku ewangeliona w prawej ewangeliskej wěrije! Wón bė žebni wěsty swojeho Boha. To bu wón, hdyž bė byl přjedy t semi čiznjeny — kaž Pawoľ. Wly, naš lud, žmty nětke t semi čiznjeni. So by wón tola stawal s tym praschenjom: „Snježe, šhto chješ, so bych činił?“ Potam by tu tež sažo stacz žmět kaž Luther njepowaleny, wuslawajo, wyltajo:

Hdyž žwět žo mjertwik t čertami

a naž wšich póžreč žypli, dha naž to ničo nještroži!“

Zyrkej a stat.

Sakski konsistorium je hromadže se synodalnym wubjerom 12. porjadnu synodu sa 26. november do Drježdžan swolaka. Wurađowanja budža pschi tuczajnych wobstejnoscach wulzy wažne a rostibaze. Njech žu t žohnowanju našcheje saksteje zhrtwje! —

21. novembra žwjećimy počutny džen jako wulki žwojaty džen niž jeno psches žyhu Saksu, ale psches žyhu Němsku. So by naš lud, so bychmy my wšchitzy tutón žyhu čaž a we nim tutón džen wutriebali sa to, sa čož je nam daty: t počucje! So bychmy spósnali wopacžne pucže a žo wrócžili na prawy pucž t Bohu! To je pucž t žmětšownemu sbožu a taž tež dožyła t sbožu! —

Wjes Boha na žwěcže.

„A šhto tam čzinič? Wujko, prajče mi, prošju pěšnje, šcho wy tam čziniče?“

„Wy šewamty, hólče! To ty njemóžesch, dofelž knihu nje-šnajesch. Ale ty móžesch pošluchacz na to, šhtož knjes šarac psched wostarjom čžita, móžesch žo s nim modlicž a žlychich, šhtož předuje.“

„Šhto to je předomacz?“

„A, žy ty tola hlupy! Tač, wón naž wučži, šhto mamty čzinič.“

„Ja žebni myšlach, jo wam wo Bosh powěda.“

„Nó, to wšchac mēnju! Powěda nam wo nim a wo Snjesu Šhrystužu — kaž to tač čaž je: hody, kač je žo Šhrystuž narodžit, w posče, kač je mnoho sa ludži čžerpil, kač jeho židža šwoj-šachu, t kmjerczi šakudžichu, na šchiz pschibichu, kač na šchizju je wumrěl. Šdyž je pschischla „Wulka nóz“ (Jutry), nam powjeda, kač po kmjerczi je na šfeczi džen štanł wot mortonych a s rowa šažo živy wuschyl, a na Bože špicže powjeda, kač je t žwojemu Wótež do njebež šupil. — Ale, hólče! Nět mi daj pokoj! Šdy dorhyu to row?“

„Wujko mój! Ja Wam pomham! Prajče mi jenož hiščeže, kač žu to židža jeho na šchiz pschibili!“

„Žehni žo na šemju! Pošam čži! — Tač! — Nět wu-pschestrěj ruzy tač daloko kaž to jenož móžesch! — Widžiš, tu psches nošy a tu psches ruzy žu sabili wulke hošdže a tač žu jeho pschibili. A tač je wižat, doniž njeje wumrěl.“

Martinko paščez. „Ale to je jeho tola bolako! — Čžohodla žu jeho to tač trjudowali? Šhto je wón škucžit?“

„Wón njeje ženje ničo škucžit a nihdy šteho šlotwa rěčžat! Dobrotu je ludžom čžinił! Š daloko žu t njemu šhodžili a šhorny t njemu nožyli a wón je kóždeho wustrowil. Pschi tym je ludži wučžit, kač maja živi byč a Bohu klužicž. Šsu jeho sabili, dofelž njemóžachu žlyšhecž wěrnoscž, kotruž jim prajesch.“

„Ach, kač šli žu woni to byli!“

„Daj, šawěcže šli! Wón je mjes nimi šhodžil jako paštyr; runje jako ty žwój škót pašesch w trawje, tač je wón ludži pašł w Šslowje Božim! — A woni žu jeho sabili!“

Dale nochžyšče dótkla wo Šhrystužu rěčžecž. Jeho bolešče to tač we wutrobje, jako bych jeho dopomnili na dobreho pscheczela, kotryž je jemu wjele dobreho wopokasal, kotrehož pač bė sabyl, a jemu wunjetowali, so je njeđatowny. Njebė to dótkla čžlowjeł, kotryž njesnal Pižma; pscheczital bė žyhu Bibliju, wot nana namrětu; šhodžil je tež do šhule; wuschyl bė žwoje Wibliske šlawinny; šhodžil bė do zhrtwje a wjedžesch wšchitko, šhtož ma šcheschžan wo Šhrystužu wjedžecž — ale wón žebni na njeho

ženje njemyšlesche. Sabyt, sabyt bě a nětk bě jeho Martinko na njeho dopomnit. —

Jako běšchtaj dorňoj, džěšchtaj kóždy swoju stronu.

(Potraczowanje.)

S bliska a s daloka.

S kraja do kraja: Rajti to tola džiwny a džiwnušcy czaŕ! A rajti to tola džiwny a džiwnušcy kraj, tutón němski kraj! Bóh Snjes wobradzi rjane žně a bróznje a runje tať šu mlynny a žitarnje polne žita a tola trada lud, haj je hlódnny, mrěje hlódu! Stať móže tole jene pschi tym tamnym móžne bycz? Tu je ně- kajka wina, cžlowjeska wina! A so njeby šo s tym sawinowate tradanje a hlódmrěče šobucžlowjekow, krajanow, bližichich, je na kóždym, šo cžini, šchož někať móže š wotwobroczenju tuteje nusy, šo podpjera džěla a prózowanja organizacijow, kotrejž chze- bža dotwobaracz tutemu strachej, šo pomha wšchnoszczam psche- winycz nusy a šmjertne strachi. To kaže cži hižo cžlowjka wšchědna mudroszcz a myšl, to kaže cži šchesczijanstwo. Do- rosumimy my tutomu czaŕej? Šdyž niz žyle, dha tola tať daloka, šo šo dalichich a nowych tórnoszczow hladamy, špytujo, pschincž na drugi, nowy, lěpschi, na tón prawy pucz! A ša tymi nowymi a najnowšchini puczemi pytajo budžemy drje nětk šforo tať da- loko, šo špósuajemy, šo je jenicžki pucz wumóženja tón, šo šo lud wróczjo namała š Bohu. Na šakladže bohabojošcže a wěry je tež hišcže ta wulka nusa š pschewinjenju, w kotrejž šmy! Je naš lud, abo š najmjenscha, šmy my hižo na tutym šakladže? Běda, tu je wšchudžom hišcže žalostnje wjele cžinicž, prjedy hacž šmy wopradowže na tutym nowym šakladže bohabojošcže a wěry, prjedy hacž š cžělom a š duschu, š ruku a š kublom stejimy w šluž- bje a džěle šwojeho Boha žyle! A tola, byrnjež to hišcže wjazy pobrachowalo, dozpicž šo pať tola dyrbimy, jeli šo chzemy šwoje žiwjenje a bycže stajicz na wěsty šalož! Na tym tež nicžo nje- pscheměni, šo to cži jeni na tutu wěrnoszcz pošluchaja jenož š je- nym, drušy jenož š poš hluchom! Pscheměnicž móže na tym a do žyla to wšcho to jene, šo my šo pschepošdže šhrabamy a pschepošdže pschiudžemy! Šso bližaza njedžela šemrěnych pschitwoła nam tole š hišcže wjetšchej šhutnoszczu! Tuž tola pošluchajmy a šro- sumimy! Pschecžinili šmy hižo teho czaŕa pschewjele š njetrje- bawšchim! To, šchož je trjeba, je to, šo šo š Bohu wobrocžimy žyle! —

Pjenjezna nusa, š kotrejž šmy w pošlednim wołomiku prjedy, hacž nowy wěsty pjenjes — kaž jón mjenuja! — pomozy pschinješy, do bjesdna padnyli, chze tež šobu štorhnycz wjele no- winow a czaŕopikow a kopjeńkow, wošebje wjele nabožnych ko- pjeńkow. Tuž šupmy šo š žylej mozu tutej šahubje napschecžiwow, kotraž by tež rad šwětej š wješelu našche šerbšte kopjena šobu- štorhnyla. Džonjamy tať dobry štutl, kotryž bjes žohnowanja njewostawa! A hdyž džěnša — 4. novembra — cžitajš, šo na- šche „Šomhaj Bóh“ na měž placži 34 000 000 hr. a š dobom šty- šchich, šo 100 puntow pschěnyž 1 billion (1 000 000 000 000) hr. placži, wěšch, šcho to reła? Ty mašch našche kopjeńko na žyly mě- šaž ša 34 (!) pschěncžnych šornjattow! Na 100 puntow džje jich něhdže 1 000 000 pschěncžnych šornjattow a jene jenicžke šor- njatto placži džěnša 1 milion papjerjantch hritnow. Šdyž šcho prajišch, mohł jenož prajicz, šo nješměmy kopjeńko tať tunjo wotewadacz. Tutomu porošej hodži šo pať lóhko wotpomhacz. Wurunaj ty šwoje 34 milionow na tu licžbu, kotruž měnišch, šo by kopjeńko placžicz dyrbjało, a šaplacz tutu šummu!

W Retlizač wopřtachmy njedželu, 4. novembra, wječor, pschednosch, kotryž duchowny šnutštowneho mišionštwa š. šarať Amelung še šwětlowymi wobrašami poškiczi. Šmy widželi tu

wulku nusu a wulke strachi, kotrejž tyšcha cžlowjekow, wošebje tež džěczi, hrowať a nětkle w tajkim czaŕu wošebje; šmy pať tež wobladali tu luboszcz, kotraž pschecžiwow wšchemu tajkemu štemu wojujo pyta, hlada, wobarnuje, wumóža cžlowjekow, a kaž bu nam tam wošebje prajene, tež džěczi, a to štrowe, na cžěle, duchu, duschi runje tať kaž šhore a bėdne na cžěle, duchu, duschi. A tuto džělo šnutštowneho mišionštwa mohli my nětkle pušchecžicz a šasta- jicz! Nihdy niz! Bychmy pscheradžili tych, kotřiž šu nam po Šesufowym šlowje wo šmilnym šamaritiškim cži najbližšchi, do- kelž w najwjetšchej nusy nětkle we tutym czaŕu wulkeje nusy! My wšchitzy chzemy a budžemy pomhacz, šo njebychmy šo cžinili ša tajkich, kotřiž tutym wšchem, kotrychž je hacž šem luboszcz nošyla, pschestupjerjo 5. šasnje, jim šchłodu cžinjo na cžěle, duchu, duschi! My wšchitzy budžemy pomhacz, jich našchecžicz a jim wobřewacz šomorfu, šo njebychu hlódu wumrěli a nješmjertnyli, mjes tym šo my a š nami našche džěczi w cžoplej šštwi a pschi derje pschi- křnym blidže! My to cžim prjedy tať pomhamy našchemu šnutš- townemu mišionštwa, dokelž šo my wěmy, šo wono šo jenož ša cžělo a ducha nještara, ale tež ša duschu, to r. pschi wšchem džěle šnutštowneho mišionštwa ma přenje měštno šobu nabožina, Bože šlowo, šchož to pschi wustawach měštow a štata wjazy tať njeje a tež bycz nješmě. A tola je to runje ta móž, kotraž wob- šboža, kaž to tam runje š wobrašow a še žiwjenja tych najhubje- šchich widžachmy a šlyšchachmy, kotřiž šu šhori a bėdni na cžěle, duchu a duschi; tajkich wobohušchki šhowa na psch. tu we Šužyžy Martinowych wustaw w Šohlandže pschi Cžerwjentym Šamjenju. A runje tať je Bože šlowo a wěra ta móž, kotraž wšchě te šwěrne šotry a wšchěch tych šwěrných bratrow pošlynja š tajkemu tať cžežkemu džělu. Tuž, tať wostanje: My pomhamy wšchitzy hny- dom a pomhamy, tať hušto hacž šo šnutštowne mišionštwo wo našche durje a wutrobny šhlapa! —

Rubym cžitajam je drje šnate, šo našche šerbšte lutheršte knihowne towarštwow na měštno přjedawšcheho „Biblišteho pucz- nika“ šchesczijanski nabožnu wottorhanski protyku tež na lěto 1924 pschihotuje. Šaž je hižo lětušcha wottorhanska protyka rja- na pycha na šcžěnu, tať budže to tež a halle prawje pschichodna. Šdy budže hotowa a šcho budže placžicz, šo hišcže prajicz nje- hodži. Do přědka pať prošymy, šo bychu našchi lubi Šerbjo šebi žaneje drugeje wottorhanskeje protyki nješupili, ale šo bychu tola tať dobri byli a na našchu šerbšku šchesczijanski wottorhanski protyku cžakali.

Šistowanje: Š. w B. ša njedželu šemrěnych.

Šserbška předaška konferenca: Prošy šo, šo by šo, šchož bě pschi pošlednej šhromadžijnje pscheměnjene, w Šserbškej šhofe- jowni šažo šaměniko. Redaktor.

Biblija — czaŕ — cžlowjek.

47. tydžeń wot 18. hacž do 24. nob. 1923.

18. Šjecžadwazeta njedžela po Šswj. Trojizy: Šjetwj. Šana 3, 1—6 — šh. 278 — Šana 6, 41—59.
19. pónđžela: Šj. 1 — šh. 222 — Šana 6, 60—71.
20. wutora: Šark. 13, 33—37 — šh. 252 — Šana 7, 1—13.
21. šrijeda: 2. Šim. 2, 13—19 — šh. 216 — Šana 7, 14—27.
22. šchtwórtk: Šatth. 24, 1—13 — šh. 611 — Šana 7, 28—36.
23. pjatk: Šatth. 24, 14—36 — šh. 519 — Šana 7, 37—53.
24. šobota: Šatth. 24, 37—51 — šh. 518 — Šana 8, 1—11.

Šamolwity redaktor: šarať Wyr gacz w Šobaczizach.

Cžičcz Šsmolerjež knihicžičczětnje a knihacnje, šap. družštwow š wobmj. rušowanjom w Šudyščinje.